

LUC DE SCHEPPER

Kankerpatiënt tussen hoop en realisme

In 2014 verruilde Luc DE SCHEPPER (59) de leiding van het Psychiatrisch Ziekenhuis Dr. Guislain voor die van Fracarita International, ngo van de broeders van Liefde. Een nieuw begin, dat echter snel ook een einde bleek te zijn. Pancreaskanker, luidde het verdict, niet te genezen bovendien. „Ik zat vol ideeën, maar plots moest ik het allemaal loslaten.”

‘Nu rond ik alles gewoon netjes af, dacht ik vlak na de diagnose’

Jozefien VAN HUFFEL

Of hij niet te hard werkte, al die jaren? Luc DE SCHEPPER vraagt het zich heel soms zelf af, maar hij weet dat zijn inzet nooit met tegenzin gepaard ging en is dankbaar dat hij kon bijdragen aan de modernisering van een monument uit de Belgische psychiatrie. „Jonge mensen, zoals mijn drie kinderen, gaan zorgvuldiger om met het evenwicht tussen werk en leven”, zegt hij. „Dat vind ik goed, maar wij zijn nu eenmaal kinderen van onze tijd en opvoeding.”

– *Waarom koos u indertijd voor de zorgsector?*
Mijn vader was secretaris bij de Christelijke Mutualiteit. Het hoorde niet bij zijn job, maar hij hielp vaak mensen die worstelden met administratie of niet naar het kantoor geraakten. Onder meer dat voorbeeld, en dat van mijn moeder die meer in stilte dienstbaar was, deed me kiezen voor verpleegkunde. Wellicht speelde ook toen al het charisma van de broeders van Liefde mee, onbewust weliswaar. Ik ging er op school vanaf het vijfde leerjaar en als tiener begeleidde ik drie zomers een kamp van de congregatie voor jongeren met een mentale beperking. Ik stond bij de zwakste groep en dat lag me.

Op een paar vakantiejobs na had ik nooit een andere werkgever dan de broeders. Zodra ik aan de slag ging in het Guislain, er-voor ik aan den lijve wat ons was verteld op school. Ik zag er zorgverleners telkens herbeginnen met mensen, ook al waren ze elders opgegeven. Meer recentelijk mocht ik, via Fracarita International, ontdekken hoe het verhaal van inzet voor de meest kwetsbaren zich wereldwijd herhaalt. Het ideaal van de congregatie kan me nog steeds vervullen met verwondering.

– *Ziekte beëindigde uw loopbaan abrupt. Verandert alles dan?*

Als je hoort dat de kans groot is dat je binnen het jaar overlijdt, is er allereerst een groot verdriet. Tegelijk heb je weinig tijd om te beslissen of je al dan niet een behandeling wilt opstarten. Familie en vrienden motiveerden me ervoor te gaan.

De arts wees me erop dat ik het best snel regelingen kon treffen, met de notaris bijvoorbeeld. Meteen? Dat was bevreemdend. Het voelde alsof ik alles gewoon netjes moest afhandelen. Ik ordende zelfs mijn partituren, zodat ik ze netjes kon terugbe-

Luc De Schepper: „Het ideaal van de broeders van Liefde roept nog altijd verwondering in me op.” © Kristof Ghyselinck

zorgen aan het secretariaat van het koor. Mijn omgeving lokte me echter opnieuw uit mijn tent. Het kantelpunt was de viering van de tweehonderdste verjaardag van het doorknippen van de boeien van de geestelijk zieken in het Duivelsteen in Gent,

„Ik probeer de ziekte op een waardige manier te dragen, door zo normaal mogelijk te leven”

ruim een maand na de diagnose. Ik merkte hoe fijn ik het vond onder de mensen te zijn. Nu zing ik opnieuw, ik ben er op familiefeesten, ik wandel en ik fiets. Niemand heeft er baat bij dat ik in een hoekje kruip.

– *Is het belangrijk bezig te blijven?*

Aanvankelijk herhaalde ik steeds maar dat het niet aanvaardbaar was. Een jaar later probeer ik mijn lot rustig te dragen, door zo normaal mogelijk te leven. Meermaals

vroeg ik mijn arts of ik niet opnieuw mocht werken. Hij raadde me het af, terecht. Stress en drukte kan ik niet aan en ik ben ook snel moe. Dat is echter geen reden om geen kleine taken in het huishouden op me te nemen. Ik schilderde een bedje voor mijn eerste kleinzoon. Dat deed ik zittend in de garage en in meerdere sessies. Dat is niet erg, want ik heb tijd nu.

Lastig is wel dat ik in gezelschap steeds hetzelfde moet vertellen. Ik waak ervoor dat we niet te lang blijven stilstaan bij mij. Kanker is verwoestend, maar dat wil niet zeggen dat ik geen belangstelling meer heb voor wat belangrijk is voor anderen. Wat is een gesprek waard als het enkel over mij gaat? Misschien is mijn gevoeligheid voor wat anderen bezighoudt zelfs groter dan voorheen.

– *Hebt u nog hoop?*

Je blijft hopen op een wonder – een mysterie, noem ik het – ook wanneer je de chemotherapie niet meer aankunt of wanneer een klinische testbehandeling al te veel bijwerkingen blijkt te hebben. Tegelijk moet je realistisch zijn. Ik herinner mijn echtge-

note en kinderen er geregeld aan dat het snel voorbij kan zijn, soms op een ludieke en soms op een ernstige manier. Natuurlijk zou ik graag nog dertig jaar hebben, 93 worden zoals mijn schoonouders en vooral mijn kleinzoon, die nu negen maanden oud is, zien opgroeien. In mijn situatie voel je echter ook een diepe dankbaarheid voor alles wat er wel geweest is. Het leven holt maar voort, nu mag ik ten volle beseffen hoe mooi het allemaal was.

– *Welke rol speelt het geloof?*

Het laatste jaar heb ik meer tijd voor gebed en geloof. Ik lees erover en over het hiernamaals. Rik Torfs vroeg zich onlangs in een column nog af waarom we toch zo'n behoefte hebben aan zekerheid, in het bijzonder waarom mensen zo graag zeker willen zijn dat God niet bestaat. Voor mij gaat geloven om vertrouwen. Niemand kan me zeggen wat ik moet verwachten na de dood, maar ik vertrouw en dat geeft me een zekere rust.